

Ανορθόδοξες θεραπευτικές μέθοδοι Ιατρικώς και Εκκλησιαστικώς

του Αθανασίου Β. Αβραμίδη, Καρδιολόγου Καθηγητού Παθολογίας του Πανεπιστημίου Αθηνών

Εισαγωγή(1)

Ο όρος Ανορθόδοξες Θεραπευτικές Μέθοδοι, συνοπτικώς ΑΝ.ΘΕ.Μ. (από τα αρχικά των τριών αυτών λέξεων) προτάθηκε από τον Ιατρικό Σύλλογο Αθηνών (Ι.Σ.Α.) το 1997. Υπό τον όρο αυτόν, συμπεριλαμβάνονται όλες οι «εναλλακτικές», ή «συμπληρωματικές», ή «αναπληρωματικές», ή «παραδοσιακές» θεραπευτικές, ο αριθμός των οποίων υπερβαίνει τις χίλιες. Γρήγορα δε, ο όρος αυτός έγινε ευρύτερα αποδεκτός. Στα «Πορίσματά της» «Η Θ' Συνδιάσκεψις Εντεταλμένων Ορθόδοξων Εκκλησιών και Ιερών Μητροπόλεων δια θέματα Αιρέσεων και Παραθρησκείας», στον Άγιο Ιωάννη τον Ρώσσο, στην Εύβοια, από 8-13 Οκτωβρίου 1997, στο κεφάλαιο των «Διαπιστώσεων» γράφει: «β: 'ΑΝΟΡΘΟΔΟΞΕΣ' ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΕΣ ΜΕΘΟΔΟΙ». Πάρα πολλές Αποκρυφιστικές και Παραθρησκευτικές ομάδες εμπλέκουν με έναν πολύ επικίνδυνο τρόπο μέσα στις διδασκαλίες τους και θέματα που αφορούν την υγεία... Οι 'ανορθόδοξες (κατά τον Ιατρικό Σύλλογο Αθηνών) θεραπευτικές μέθοδοι'... και άλλες αποκρυφιστικές τεχνικές, για να εξαπλώσουν τις δοξασίες τους χρησιμοποιούν τις «θεραπευτικές αυτές», επαναφέροντας το γιατρό-μάγο στη σύγχρονη κοινωνία... Οι πλείστες από τις μεθόδους και τεχνικές αυτές, θεμελιώνονται σε ασυμβίβαστη με την Ορθόδοξη Πίστη και ζωή κοσμοθεωριακή τοποθέτηση και εμπλέκουν μέσα στις διαδικασίες τους τον ανατολικό μυστικισμό, τη μαγεία-σαμανισμό και τις αντιχριστιανικές αντιλήψεις της 'Νέας Εποχής'». Ασχολούμαι από ετών με τα θέματα. Και έχω γράψει άρθρα και βιβλία:

1. Άρθρο στο περιοδικό «Πειραϊκή Εκκλησία» (Ιανουάριος 1996) με τίτλο «Η ομοιοπαθητική είναι 'επιστήμη' ή (και) 'κάτι άλλο;» Επίσης, άρθρο με τίτλο «Ομοιοπαθητική» (Μάιος 1996).
2. Σε Ημερίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Ιερισσού, Αγίου Όρους και Αρδαμερίου, τον Μάιο του 1996, εισηγήθη το θέμα «Ομοιοπαθητική-Βελονισμός».
3. Δύο μικρά βιβλία, το ένα για την Ομοιοπαθητική και το άλλο για το Βελονισμό «υπό το πρίσμα της Ιατρικής», από τις εκδόσεις «ΥΠΑΚΟΗ» το 1996, η οποία τα εκυκλοφόρησε σε 20.000 αντίτυπα το καθένα, και τα διένειμε «δωρεάν».
4. Τα δύο αυτά αναθεωρημένα, με την προσθήκη και άλλων από τις περισσότερες γνωστές «ενεργειακές θεραπευτικές μεθόδους», απετέλεσαν το βιβλίο «Ανορθόδοξες Θεραπευτικές Μέθοδοι της 'Νέας Εποχής'» (Εκδόσεις «Φωτοδότες», 1998).
5. Στο περιοδικό «Ιατρικό Βήμα» το Πανελληνίου Ιατρικού Συλλόγου (τεύχος Ιουλ.-Αυγ. 1997), άρθρο με τίτλο «Ομοιοπαθητική, τι είναι;» Και (τεύχος Νοεμβρ.-Δεκ. 1997), άρθρο με θέμα «Τι γνωρίζουμε για το Βελονισμό».

Σε όλα αυτά, σε διάφορες άλλες περιπτώσεις, όπως και σε ομιλίες και εκπομπές από τους Εκκλησιαστικούς Ραδιοφωνικούς Σταθμούς, εκτός από την παράθεση των επιστημονικών δεδομένων, εγίνοντο επισημάνσεις και επί των μεταφυσικών προεκτάσεων των θεραπευτικών αυτών.

Πρόθεσή μου με το μικρό αυτό βιβλίο είναι, κυρίως, η ενημέρωση των ανθρώπων της Εκκλησίας μας για τις «Ανορθόδοξες Θεραπευτικές Μεθόδους». Και για το λόγο αυτόν, από τα επιστημονικά δεδομένα αναφέρονται μόνο τα απαραίτητα για την κατανόηση των «μεταφυσικών» προεκτάσεων των «Ανορθόδοξων Θεραπευτικών Μεθόδων».

Ανορθόδοξες Θεραπευτικές Μέθοδοι

Ορθόδοξος, γενικώς, χαρακτηρίζεται ο άνθρωπος ο οποίος έχει την ορθή δοξασία ή γνώμη. Η, εκείνος ο οποίος ακολουθεί με συνέπεια και χωρίς παρεκκλίσεις τις αρχές μιας ιδεολογίας, ή μιας θεωρίας, ή μιας επιστήμης, ή μιας θρησκείας, π.χ. Ορθόδοξος Χριστιανός.

Ανορθόδοξος δε, εκείνος ο οποίος παραβιάζει τα ορθά, τα καθιερωμένα και τα γενικώς παραδεκτά.

Ορθοδοξία, είναι η ορθή δοξασία, δηλαδή ή ορθή γνώμη σε ό,τι αφορά π.χ. στην επιστήμη, ή στη θρησκεία.

Στην περίπτωση δε της θρησκείας, η ορθή θρησκευτική πίστη, σε αντιδιαστολή προς τις αιρετικές δοξασίες.

Ανορθόδοξες Θεραπευτικές Μέθοδοι, χαρακτηρίζονται οι «μη συμβατικές» θεραπευτικές μέθοδοι, δηλαδή εκείνες οι οποίες δεν είναι επιστημονικώς αναγνωρισμένες και δεν είναι επικυρωμένες. Ενώ οι επιστημονικώς αναγνωρισμένες και επικυρωμένες, χαρακτηρίζονται ως «συμβατικές».

Από τις «μη συμβατικές» θεραπευτικές, περισσότερο ενδιαφέρουσες είναι οι λεγόμενες «ενεργειακές». Επειδή αυτές επικαλούνται την επενέργεια μιας εξωτερικής ενέργειας ή δύναμης, αναφερόμενης ως «Κοσμικής» ή «Συμπαντικής» δύναμης, ή «Παγκόσμιας Συνείδησης» ή ως «Υπέρτατης Αρχής» ή και το «Όλον». Εξ ου και ολιστικές όλες αυτές οι θεραπευτικές. Η Δύναμη αυτή, όπως την περιγράφουν, «ρέει και εισδύει παντού». Και στον άνθρωπο, για να τον θεραπεύσει ή για να προστατεύσει την υγεία του, με τη μεσολάβηση πάντοτε ενός θεραπευτή, ενός «μυημένου» ως «μεσάζοντα» ή «μέντιουμ». Με την διαμεσολάβηση το οποίου, ο άνθρωπος, ωςάν μια συσκευή, δέχεται την κοσμική ενέργεια, την οποία αποκρυπτογραφεί, και ανταλλάσσει με αυτή την ενέργεια από τη δική του ενέργεια, μέχρι να επέλθει εξισορρόπηση μεταξύ τους. Με την αμφίδρομη δε αυτή «λειτουργία» - όπως ισχυρίζονται- προστατεύεται η υγεία του ανθρώπου και θεραπεύεται η αρρώστια του.

Οι «ενεργειακές αυτές θεραπευτικές μέθοδοι», προβάλλονται από τους υποστηρικτές τους ως: «εναλλακτικές» ή «συμπληρωματικές» ή «αναπληρωματικές» ή και «παραδοσιακές». Με τους χαρακτηρισμούς δηλαδή οι οποίοι τους προσδίδουν και μια κάποια επιστημονικοφάνεια.

Οι περισσότερο γνωστές από τις «ενεργειακές θεραπευτικές», είναι: Βελονισμός, Ομοιοπαθητική, Ρεφλεξολογία, Ζωνοθεραπεία, Οστεοπαθητική, Μαγνητοθεραπεία, Σιάτσου, Γιόγκα, Διαλογισμός, Μακροβιοτική, Οργονομία, Αρωματοθεραπεία, Ανθοϊαματική, Χρωματοθεραπεία και μερικές άλλες ακόμη.

Ευνόητος πλέον ο λόγος για τον οποίο, ο Ιατρικός Σύλλογος Αθηνών τις «θεραπευτικές» αυτές τις έχει χαρακτηρίσει «Ανορθόδοξες Θεραπευτικές Μεθόδους», και συνοπτικώς **ΑΝ.ΘΕ.Μ.** από τα αρχικά των λέξεων αυτών.

Η Ιατρική, η Φιλοσοφία και η Μεταφυσική

Επιστήμη είναι η γνώση του επιστητού δηλαδή εκείνου το οποίο μπορεί να γίνει γνωστό με την παρατήρηση και το πείραμα. Και η Ιατρική, ως θετική επιστήμη, πρέπει να υπακούει σε ορισμένες παραδοχές, μεταξύ των οποίων κυριότερες είναι:

α) η πραγματική ύπαρξη των δεδομένων, β) οι φυσικές αισθήσεις, οι οποίες δίνουν μία αξιόπιστη αντίληψη περί του υπαρκτού φυσικού κόσμου, γ) ότι, τα παρατηρούμενα αποτελέσματα των φυσικών γεγονότων έχουν αιτίες και, δ) ισχύουν οι κανόνες της λογικής και του ορθού λόγου. Όταν δε απουσιάζει έστω και μία από αυτές, δεν μπορεί να επιστήμη να θεωρείται ως θετική επιστήμη.

Για τις θετικές επιστήμες, μάλιστα, υπάρχουν και κάποιοι περιορισμοί, βασικότεροι των οποίων είναι: α) ο περιορισμός στα μετρήσιμα γεγονότα και, β) στην έρευνα του τρόπου των φυσικών φαινομένων, όχι του σκοπού. Διότι σε αυτές τις περιπτώσεις μπορεί να πρόκειται για σοφίσματα, αλλά και για εκτροπές από τα αυστηρώς επιστημονικά, με λήψη του ζητουμένου ως αποδεδειγμένης αλήθειας.

Η Επιστημονική Ιατρική διεθνώς είναι μία. Αναθεωρείται δε συνεχώς και ανανεώνεται βάσει των νεότερων επιστημονικών δεδομένων. Δεν χρειάζεται επομένως η επιστημονική ιατρική τις οποιεσδήποτε εμφανιζόμενες ως «εναλλακτικές», ή «συμπληρωματικές», ή «αναπληρωματικές», ή τις χαρακτηριζόμενες ως «παραδοσιακές» θεραπευτικές μεθόδους.

Η Φιλοσοφία είναι σύστημα αρχών. Μία φιλοσοφική θεωρία λαμβάνεται ως υπόθεση, για να εξηγηθεί ή να ταξινομηθεί ορισμένη σειρά γεγονότων. Την οποία «υπόθεση», ο φιλόσοφος θέτει ως προσωπική αντίληψη ή άποψή του, π.χ. για την προέλευση του κόσμου και της ζωής. Εξ ου και η ποικιλία των φιλοσοφιών. Για τους φιλοσόφους, η ορθή χρήση της λογικής αποτελεί ουσιαστική προϋπόθεση, για κάθε θεωρητική διερεύνηση, Επίσης, η αιτιότητα, η αποφυγή αντίφασης, η ταυτότητα και η τελικότητα, αποτελούν λογικές ερμηνευτικές αρχές στη φιλοσοφία. Αλλά και τη μεταφυσική.

Η Μεταφυσική, είναι μία έννοια η οποία εισήχθη στη Φιλοσοφία από τον Αριστοτέλη (384-332 π.Χ.), ο οποίος ασχολήθηκε και με εκείνα που είναι «Μετά τα Φυσικά». Δηλαδή, εκείνα τα οποία βρίσκονται πέρα από τα φυσικά και πέρα από τα όρια της εμπειρικότητας, αναζητώντας τις «πρώτες αρχές και τα αίτια της δομής του σύμπαντος». Πλάθοντας έτσι και τις φιλοσοφικές του θεωρίες για τον κόσμο και τη ζωή. Τα «επέκεινα» (που σημαίνει τα μετά από «εκείνα») εκκλησιαστικώς ανάγονται στα «της άλλης ζωής».

Η Χριστιανική Μεταφυσική, είναι εκ θείας αποκαλύψεως, και παραμένει έξω από κάθε φιλοσοφία. **«Οι εναλλακτικές, οι αναπληρωματικές, οι συμπληρωματικές και οι αναφερόμενες ως παραδοσιακές θεραπευτικές μέθοδοι»**, και όλες εκείνες οι οποίες χαρακτηρίζονται ως δήθεν «ενεργειακές» θεραπευτικές, **δεν ικανοποιούν τα απαραίτητα και υποχρεωτικά κριτήρια για μια φιλοσοφία**. Ακόμη δε περισσότερο, δεν ικανοποιούν τα κριτήρια των θετικών επιστημών, μεταξύ των οποίων και η Ιατρική. Αυτός δε, είναι ένας από τους λόγους για τους οποίους, όπως ελέχθη, **αυτές τις θεραπευτικές**, ο Ιατρικός Σύλλογος Αθηνών (Ι.Σ.Α.) τις εχαρακτήρισε ως επιστημονικώς **«Ανορθόδοξες Θεραπευτικές Μεθόδους»**.

Οι «ενεργειακές θεραπευτικές μέθοδοι», μερικές από τις οποίες αναφέρθηκαν ανωτέρω και με τα ονόματά τους, **επικαλούνται την επενέργεια μιας εξωτερική «Κοσμικής» ή «Σύμπαντικής» ενέργειας, ή «Δύναμης»**. Η οποία είναι και η **«Υπέρτατη Αρχή»**, ή το **«Ένα»**, ή και το **«Όλον»**, από όπου – όπως ελέχθη και πριν- ο αυτοχαρακτηρισμός όλων αυτών των θεραπευτικών μεθόδων ως **«ολιστικών»**. Αυτή δε η **«μυστηριώδης»** και για τους ίδιους **Παγκόσμια Δύναμη... «ρέει και εισδύει παντού»**. **Και στο κάθε τι.**

Ο άνθρωπος λοιπόν, **«ως μια συσκευή»** (το επαναλαμβάνω, ώστε να εντυπωθεί καλύτερα) **δέχεται και αποκρυπτογραφεί αυτή την κοσμική ή σύμπαντική ενέργεια**, ανταλλάσσοντάς την με ενέργεια από τη δική του, αυτήν δηλαδή του σώματός του. Και –όπως ισχυρίζονται με την αμφίδρομη αυτή «λειτουργία», προστατεύουν τον άνθρωπο από την αρρώστια. Και μέσω αυτής της «λειτουργίας», σε περίπτωση αρρώστιας... θεραπεύουν τους ανθρώπους.

Ειδικότερα:

1. Οι του Βελονισμού

Οι του Κλασικού Κινεζικού Βελονισμού των παλαιότερων εποχών, ασπάζονταν την ύπαρξη των «13 Κουέι». Δηλαδή των «κακών δαιμόνων», τους οποίους έπρεπε να εξοντώσουν με τις βελόνες, εισάγοντάς τις στα «13 Χουέι» (δηλαδή στα «13 σημεία» εισόδου αυτών των «δαιμόνων» στον οργανισμό) για να θεραπεύουν έτσι τους αρρώστους.

Αργότερα, όταν στην Κίνα ενστερνίσθηκαν το φιλοσοφικό σύστημα του Ταοϊσμού, προέκυψε ο **Παραδοσιακός Κινεζικός Βελονισμός, με τα Γιν και τα Γιανγκ** ως τους δύο «ενεργειακούς πόλους». Τον Γιν ως τον αρνητικό και τον Γιανγκ ως τον θετικό πόλο. Οι οποίοι και αποτελούν **τις δύο βασικές «Αρχές»** της μυθικής φιλοσοφίας του Ταοϊσμού. Κατά τον οποίο, αυτές **οι δύο «αρχές» δημιουργούν τον Ουρανό** (είναι ο «Πατέρας»), **τη Γη** (είναι η «Μητέρα») και **τον Άνθρωπο** (είναι ο «Υιός»), ο οποίος κατά τον Ταοϊσμό «κινείται» μεταξύ Ουρανού και Γης. Οι δύο αυτές «αρχές» Γιν και Γιανγκ βρίσκονται σε διαρκή ανταγωνισμό μεταξύ τους, αλλά και σε συνεργασία, **χάρη στο Μεγάλο Νόμο του Τάο**, που είναι η **«Τρίτη Αρχή»**. **Η οποία συγκροτείται από την ποσοστιαία συμμετοχή του Γιν και του Γιανγκ, για να συναποτελέσουν το «Όλον»**.

Απ' όπου, **«ολιστικός»** και ο Βελονισμός. Αυτά αποτελούν τη φιλοσοφία του.

Το πώς γίνεται η διάγνωση των νόσων, το πώς αναγνωρίζεται το πάσχον όργανο (από την ποιότητα των 24 ποικιλιών του σφυγμού, όπως ισχυρίζονται, και από τις μεταβολές στη χροιά διαφόρων περιοχών του προσώπου), όπως και το πώς γίνεται η **πρόγνωση** για την αρρώστια, αλλά και η **πρόβλεψη** για μια θανατηφόρα έκβαση της κάθε αρρώστιας, **είναι πολύ πέρα από τις δυνατότητες του χρόνου είτε για ένα άρθρο είτε για μία**

συνοπτική μελέτη. Υπάρχει άλλωστε γι' αυτά, βιβλίο ολόκληρο. Είναι το 3ο βιβλίο της «Ιεράς Βίβλου» του Βελονισμού (Βλ.6, 27).

Τα «σημεία» του βελονισμού για την κάθε ασθένεια είναι διαφορετικά, ανάλογα και με τις ώρες της ημέρας, τις εποχές του έτους, τα καιρικά φαινόμενα και πολλούς άλλους παράγοντες.

Αρχικώς ήταν 13, όσοι δηλαδή και οι «κακοί δαίμονες» -τα «Κουέι»- για την πρόκληση των διαφόρων ασθενειών. **Έγιναν αργότερα 365** (όσες είναι οι ημέρες του έτους) και ήδη αριθμούνται σε περισσότερα από **3.500**. Τα οποία κατανέμονται σε **12 θεωρητικούς «μεσημβρινούς»** (όσοι και οι μήνες του έτους). **Χωρίς όμως ουδεμία σχέση των «μεσημβρινών» αυτών με την ανατομική θέση ή την πορεία των νεύρων. Όπως και, χωρίς ουδεμία οργανική υπόσταση συσκευών υποδοχής ερεθισμάτων στα σημεία του βελονισμού, αλλά και χωρίς τις οποιοσδήποτε μεταβολές, είτε φυσιολογικές, είτε φυσικοχημικές, είτε φυσικοηλεκτρικές, στα σημεία του βελονισμού.**

Οι θεωρίες προς ερμηνεία της δράσεως του βελονισμού **διαδέχονται η μία την άλλη**, αφ' ότου οι Δυτικοί Βελονιστές αποστασιοποιήθηκαν από τον Κλασικό Κινέζικο Βελονισμό. Και, με την «**άνθιση του ηλεκτρισμού τον 19ο αιώνα**», πέρασαν στις διάφορες θεωρίες ερμηνείας του βελονισμού δια του ηλεκτρισμού, και προοδευτικώς στην εφαρμογή του «**ηλεκτροβελονισμού**». Αργότερα ανέπτυξαν τη θεωρία της «**Διαδερμικής Νευρικής Διέγερσης**» (Transcutaneous Nerve Stimulation –T.N.S. ή «τενς», από τα αρχικά των λέξεων αυτών στην αγγλική), **εισάγοντας λεπτές πλέον βελόνες στο δέρμα. Τελευταίως** επενόησαν την «**νευρωνική θεωρία**», με τη λειτουργία των **νευρομεταβιβαστών. Διατηρούν όμως και με αυτήν τα ίδια ακριβώς βελονιστικά σημεία**, κατατεταγμένα και πάλι **στους ίδιους 12 θεωρητικούς «μεσημβρινούς»**. Το πώς εκτελείται ο βελονισμός και το πώς ερμηνεύουν αυτά τα οποία επιδιώκουν δια του βελονισμού, για την περιγραφή τους χρειάζεται και γι' αυτά άλλο ένα βιβλίο.

Τα αποτελέσματα της βελονιστικής θεραπευτικής, εκτιμώμενα με επιστημονικές μεθόδους αξιολογήσεως, **δεν είναι ανώτερα από εκείνα με τα εικονικά φάρμακα, ή placebo, ή ψευδο-φάρμακα.** Κατά την Επιστημονική Ιατρική μάλιστα, τα αποτελέσματα της θεραπευτικής αυτής είναι προϊόν αυθυποβολής ή της προσδοκίας, δηλαδή περισσότερο της ελπίδας ίασεως. Επικαλούνται τελευταίως και τις ενδομορφίνες. Χρειάζονται όμως και γι' αυτές, οι κατάλληλες και επαρκείς αποδείξεις.

Τα προβλήματα τα οποία δημιουργούνται με το Βελονισμό, έχουν πρωτοπεριγραφεί από το διάσημο της εποχής του βελονιστή Πιεν Τσιουεν (403-321 π.Χ.) στο βιβλίο του Nan King, με τα 81 «**Δυσχερή Προβλήματα του Βελονισμού**» (Μετάφραση Φ.Π. Ρώσση, εκδ. ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ, 1995). Το περισσότερο όμως ενδιαφέρον με το βελονισμό, είναι στις περιπτώσεις εκείνες στις οποίες οι βελονιστές ασχολούνται π.χ. μόνον με την αντιμετώπιση του πόνου (κυρίως, άλλωστε με αυτόν) χωρίς να μελετούν τον άρρωστο για την ανεύρεση της αιτίας του πόνου, και χωρίς να ασχολούνται με την αντιμετώπιση της αρρώστιας η οποία προκαλεί τον πόνο (ή κάποιο άλλο ενόχλημα, π.χ. μία ζάλη, έναν ίλιγγο και διάφορα άλλα). Στις περιπτώσεις αυτές η ασθένεια παραμελείται και, ανεξέλεγκτη πλέον, συνεχίζει την πορεία της, με προφανείς τους κινδύνους για την υγεία και τη ζωή του αρρώστου. Είναι ένα γεγονός το οποίο μπορεί να συμβεί με τους «πρακτικούς» βελονιστές οι οποίοι δεν είναι γιατροί. Και είναι γνωστό ότι ο Βελονισμός δεν ασκείται μόνον από γιατρούς. Ο οποιοσδήποτε μπορεί να δηλώσει Βελονιστής. Και στην Ελλάδα, πολλοί από τους βελονιστές είναι πρακτικοί, δηλαδή μη γιατροί. Έτσι και αναφέρθηκαν κατηγορίες εις βάρος βελονιστών για «αγυρτεία, απάτη, τσαρλατανισμό και κομπογιαντισμό».

Οι βελονιστές του Κλασικού και Παραδοσιακού Κινεζικού Βελονισμού υποστηρίζουν ότι, με τις βελόνες τους «**συνδέουν την παγκόσμια ενεργειακή δύναμη**» με την **διαταραγμένη εσωτερική ζωτική δύναμη των Γιν και των Γιανγκ του αρρώστου**, η οποία κατ' αυτούς συνιστά την αρρώστια. Και, για να τον **θεραπεύουν**, ενεργούν ως «**διάυλος**», ως οι μεσάζοντες (Medium).

Ο Παραδοσιακός Κινεζικός Βελονισμός όμως, θεμελιωμένος στον Ταοϊσμό, **στην πρακτική εφαρμογή του, έχει άμεση σχέση με τις Ινδουιστικές Θρησκείες.**

Ο Βελονισμός επιβλήθηκε στην Κίνα προ αρχαιοτάτων χρόνων, **από τον μυθικό Αυτοκράτορα Χοάνγκ Τι (Hoang Ti), τον επιλεγόμενο και «Κίτρινο Αυτοκράτορα».** Ο οποίος, στο διάγγελμά του, έλεγε και το εξής: «**Θέλω από εδώ και εμπρός, αντί για τα διάφορα**

γιατροσόφια, να χρησιμοποιούνται μόνο βελόνες από μέταλλο, για να

επαναφέρουν την υγεία στον άρρωστο λαό μου». Στον «Κίτρινο Αυτοκράτορα» αποδίδεται και το βιβλίο Νέι Κινγκ (Nei King) η «Ιερά Βίβλος» του Βελονισμού.

Ο Βελονισμός λοιπόν, θεμελιωμένος πάνω στη φιλοσοφία του Ταοϊσμού των Κινέζων, η οποία έχει αναχθεί σε θρησκεία με προεκτάσεις και σε διάφορες Ινδουϊστικές θεότητες, **θα πρέπει να ενδιαφέρει άμεσα την Εκκλησία μας, για την προστασία των πιστών της από ολισθήματα.**

2. Οι της ομοιοπαθητικής

Οι θεραπευτές της Ομοιοπαθητικής ασπάζονται τους 291 «αφορισμούς», ή δόγματα, ή κανόνες, ή αρχές του ιδρυτού της Ομοιοπαθητικής, του Samuel Hahnemann (Χάνεμαν, 1755-1843). Ο οποίος, με το βιβλίο του «Όργανον της Θεραπευτικής Τέχνης» το 1810, παρουσίασε **τους δύο νόμους για την ομοιοπαθητική.** Ήσαν δε αυτοί: **α) ο νόμος των «ομοίων»** (από τον οποίο και «ομοιοπαθητική», η θεραπευτική του) και, **β) ο νόμος της «δυναμοποίησης».** Για τα χρόνια νοσήματα επενόησε τη θεωρία με **τα τρία «μιάσματα»:** το «ψωρικό», το «συφιλιδικό» και το «γονορροϊκό ή συκωτικό».

Μερικά σχόλια επ'αυτών:

(α) Ο Χάνεμαν «ανακάλυψε» το νόμο του περί των «ομοίων» κατά την προεπιστημονική περίοδο της ιατρικής. Δηλαδή πριν από την ανακάλυψη των μικροβίων ως των αιτίων των μεταδοτικών νόσων, των αντιβιοτικών και των εμβολίων. Και πριν από την ανάπτυξη του επιστημονικού κλάδου της «νοσολογίας».

Η «ανακάλυψή» του όμως αυτή περί των «ομοίων», αμφισβητήθηκε από την επιστήμη. Και ο καθηγητής της πειραματικής φαρμακολογίας Γ.Ιωακείμογλου (μία παγκοσμίως αναγνωρισμένη προσωπικότητα) πριν περισσότερο από 80 χρόνια (οπότε και εξέδωσε την πρώτη έκδοση του βιβλίου του «Φαρμακολογία») εβεβαίωσε και έδιδασκε στα μαθήματά του (τον είχα ακούσει και εγώ ως φοιτητής) ότι **ο «νόμος των ομοίων»... ήταν μία αυταπάτη του Χάνεμαν.**

(β) **Ο νόμος της «δυναμοποίησης»,** με την οποία, δήθεν, «εκπνευματίζεται» η ύλη, δεν επιβεβαιώνεται με τεκμηριωμένες επιστημονικές αποδείξεις.

(γ) Η θεωρία των «μιασμάτων», συνιστά ιδεολόγημα της ομοιοπαθητικής. Διότι πρόκειται για αυθαίρετο συμπέρασμα της ιδεολογίας του Χάνεμαν, το οποίο είχε αναγάγει σε δόγμα. Είναι όμως αδιανόητο, ο ομοιοπαθητικοί θεραπευτές στην εποχή μας: i) να εμμένουν στα μιάσματα, ii) να θεωρούν υπεύθυνη την Επιστημονική Ιατρική για τα χρόνια νοσήματα και, iii) να μη δέχονται την επιστημονική νοσολογία, με την πολλαπλώς τεκμηριωμένη συστηματική περιγραφή, αιτιολόγηση και ταξινόμηση των ασθενειών βάσει κριτηρίων.

Οι νόμοι όμως της ομοιοπαθητικής θεραπευτικής και οι θεωρίες της συνιστούν τη φιλοσοφία της, με προεκτάσεις και στη μεταφυσική. Οι σημερινοί ομοιοπαθητικοί θεραπευτές, **συνεχίζουν να «πιστεύουν» στη δυναμοποίηση των «φαρμάκων» τους.** Να δέχονται δηλαδή ότι τα ομοιοπαθητικά τους παρασκευάσματα (διότι δεν πρόκειται περί πραγματικών φαρμάκων) προερχόμενα από το ορυκτό, το φυτικό και το ζωικό βασίλειο, **έχουν μέσα στην ουσία τους μία «εσωτερική δύναμη».** Ένα είδος μιας κάποιας «κρυμμένης ενέργειας», η οποία «απελευθερώνεται» με την αραίωση, των μεν διαλυτών μέσα σε νερό ή οινόπνευμα, των δε μη διαλυτών με την ανάμειξή τους σε άμυλο ή γαλακτοσάκχαρο. **Με την προοδευτική όμως αραίωση,** ύστερα από τους πρώτους λίγους βαθμούς της αραίωσης – όπως και οι ίδιοι το ομολογούν- φθάνουν σε αραίώσεις τέτοιες, **ώστε στα αραιώματα να μην υπάρχει ούτε ένα μόριο πλέον από την ουσία.** Τις τέτοιες δε αραίώσεις, **τις χρησιμοποιούν ως «τα φάρμακά τους».**

Ισχυρίζονται ότι, μέσα σε αυτά υπάρχει μια «νέα μορφή ενέργειας», η οποία και αυξάνεται ακόμη περισσότερο **στις μεγαλύτερες αραιώσεις, με τη δυναμοποίηση.** Η οποία παλαιότερα εγίνετο με ταρακουνήματα και δονήσεις του διαλύματος, ή με τη λειτουργία του αραιώματος στο γουδί του φαρμακοτρύφτη. Τώρα όμως, με σύγχρονα και βιομηχανικοποιημένα τεχνικά μέσα.

Με τη δυναμοποίηση λοιπόν – όπως ισχυρίζονται – «εκπνευματίζεται η ύλη». Και όσο μεγαλύτερη είναι η αραίωση της ουσίας, ώστε να μην υπάρχει πλέον στο αραιώμα

ούτε ένα μόριο από αυτήν, τόσο πιο ελεύθερη, πιο άυλη και αιθέρια γίνεται, αυτή «η μαγική ιαματική δύναμη» του ομοιοπαθητικού παρασκευάσματος, όπως αυτά περιγράφονται στους «αφορισμούς» 118,128 και 269 του Χάνεμαν. Τους οποίους «αφορισμούς» ασπάζονται, όπως ελέγθη, και όλοι οι Ομοιοπαθητικοί, σε αυτούς αναφέρονται και περί αυτούς γράφουν στα βιβλία τους.

Επιστημονικώς, βεβαίως, ουδεμία απόδειξη υπάρχει περί του ότι η ανατάραξη ενός διαλύματος ή η λειοτρίβηση μιας ουσίας, προσδίδει σε αυτήν μια κάποια πρόσθετη βιοχημική ή θεραπευτική ιδιότητα. Είναι δε εξόχως περίεργο να ισχυρίζονται ότι: **με το πράγματι «μηδέν» της ουσίας στα παρασκευάσματά τους, και την απουσία μιας οποιασδήποτε φαρμακολογικής φύσεως δραστηριότητας σε αυτά, μπορούν να θεραπεύουν...σχεδόν τα πάντα.** Τόσο δε πιο γρήγορα, όσο πιο νωρίς αρχίζει η ομοιοπαθητική θεραπευτική και όσο οξύτερη είναι η ασθένεια. Ιδιαίτερος ενδιαφέρουσα πάντως είναι η διακοπή από τους ομοιοπαθητικούς θεραπευτές κάθε φαρμάκου της επιστημονικής ιατρικής, διότι διαφορετικά –σύμφωνα με τα όσα ασπάζονται και εφαρμόζουν από την εποχή του Χάνεμαν- **δεν μπορούν να προκύψουν αποτελέσματα από την ομοιοπαθητική θεραπευτική.** Αυτό όμως, προφανώς, περικλείει κινδύνους για την υγεία και την ίδια τη ζωή του αρρώστου. Αναφέρονται μάλιστα και σχετικά δράματα... ακόμη και θάνατοι.

3. Οι άλλες «ενεργειακές θεραπευτικές»

Η οστεοπαθητική, το βιοενεργειακό μασάζ, η ρεφλεξολογία, η αγιουρβέδα, η γιόγκα, ο διαλογισμός, η μακροβιοτική, η οργονομία, η μαγνητοθεραπεία, η σαηνεντολογία (και διάφορες άλλες «ενεργειακές θεραπευτικές μέθοδοι», οι οποίες υπολογίζονται σε περισσότερες από χίλιες) **επικαλούνται και αυτές, την ίδια «Συμπαντική» ή «Κοσμική Ενέργεια» ή «Βιοενέργεια» του Σύμπαντος, ή την «Αρχή του Όλου».** Προσοικειούμενες και αυτές τον τίτλο «ολιστικές». Την «ενέργεια» δε αυτή, οι «θεραπευτές» την «διοχετεύουν» στον άνθρωπο με διάφορους τρόπους, με ποικίλους χειρισμούς ή και με τροφικές δίαιτες... για να τον «θεραπεύσουν» από διάφορες αρρώστιες.

Η σύγχρονη ιατρική, πάντως, έχει καταλήξει στο αναμφισβήτητο συμπέρασμα ότι και αυτών τα αποτελέσματα δεν είναι καλύτερα από εκείνα των placebo, δηλαδή των εικονικών φαρμάκων ή ψευδοφαρμάκων...και της αυθυποβολής..με την ελπίδα της ίασεως.

Τα «Μεσσιανικά» και τα «Μεταφυσικά»

Για τις «Ανορθόδοξες Θεραπευτικές Μεθόδους», αρκετά από τα σχετικά με τις Μεσσιανικές και τις Μεταφυσικές προεκτάσεις τους έχουν επισημανθεί και από τον γράφοντα το παρόν, με βιβλία του, δημοσίευση άρθρων και ομιλίες, Επίσης και με εκπομπές από τους Εκκλησιαστικούς Ραδιοφωνικούς Σταθμούς. Με την προσδοκία ότι θα ασχοληθεί και με τα θέματα αυτά η Εκκλησία μας, όταν ο καιρός επιστεί. Εμβαθύνοντας μάλιστα και περισσότερο σε αυτά, ως η καθ' ύλην αρμοδία. Ακριβώς δε, και διότι «έκαστος αφ'ω ετάγη».

Η Διοίκηση της Εκκλησίας μας, επειδή η κατάσταση έχει σημαντικώς επιδεινωθεί, θα πρέπει πλέον να αναλάβει την οφειλομένη ευθύνη έναντι του ποιμνίου της, ώστε να μη μένει ανυπεράσπιστο στην ψυχικώς και πνευματικώς επικίνδυνη παραπλάνηση. Όταν π.χ. – για να αναφέρω ένα παράδειγμα- οι της Ομοιοπαθητικής ισχυρίζονται ότι: «με τις αραιώσεις των ομοιοπαθητικών παρασκευασμάτων τους ‘εκπνευματίζεται η ύλη’», και διαλύεται ολοσχερώς ‘στη δική της ατομική πνευματοειδή φύση’, ...για να επιδράσει, ‘η αυτενεργός αυτή ζωτική δύναμη’, στον οργανισμό του ανθρώπου, ‘στο σώμα και στην ψυχή’, ώστε να ανακτήσει την υγεία του. Ή, ότι: ‘η ομοιοπαθητική επιδρά και στην πνευματική ανάπτυξη του ανθρώπου’. Ακόμη και ότι: ‘βοηθεί στο να εξαλειφθεί το κακό από τον άνθρωπο, δημιουργώντας αρμονικές συνθήκες στον οργανισμό...αλλά και στον κόσμο ολόκληρο, για την πνευματική του τελείωση»!!! Αυτά βεβαίως, δεν είναι Ιατρική.

Προ ετών, είχε προκληθεί ευρεία συζήτηση στο περιοδικό της Μητροπόλεως Βόλου «ΠΑΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ»,

Μητροπολίτης της οποίας ήταν τότε ο νυν Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και Πάσης Ελλάδος κ. Χριστόδουλος. Έγραφε λοιπόν στο τεύχος του Δεκεμβρίου 1997: **«Διαπιστώνομεν ότι η Ομοιοπαθητική αναλαμβάνει έργον θρησκείας. Ο ομοιοπαθητικός ιατρός είναι ένας μνημένος, και σκοπός της ομοιοπαθητικής είναι η λύτρωση του ανθρώπου. Όλα αυτά αποπνέουν θρησκεία και θεολογία. Αυτά λοιπόν, και πάμπολλα άλλα, μας δημιουργούν ανησυχίες και είμεθα επιφυλακτικοί έναντι της Ομοιοπαθητικής και των συναφών. Εις το χέρι των Ομοιοπαθητικών ευρίσκεται πλέον να ξεκαθαρίσουν τι είναι, τι ασκούν, πως το ασκούν. Και να απορρίψουν τα απορριπτέα πρόσωπα, αρχές και κοσμοθεωριακές αντιλήψεις, που είναι ασυμβίβαστα με την ορθόδοξη πίστη και ζωή».**
Ανάλογα –όπως εκ των πραγμάτων αποδεικνύεται- είναι και τα των άλλων «ενεργειακών θεραπευτικών» μεθόδων, με τις «παγανιστικές», ή «μανιχαϊστικές» και τις διάφορες άλλες δοξασίες τους. Οι οποίες όμως, αναληθώς βεβαίως και αυτές, προκειμένου να προσελκύσουν την εκτίμηση του κοινού, αυτοπροβάλλονται ως «εναλλακτικές, συμπληρωματικές, αναπληρωματικές ή παραδοσιακές θεραπευτικές μέθοδοι».
Από όλες αυτές, μετά βεβαιότητας, έχουν παραπλανηθεί ψυχές. Οπότε, και αυτές επίσης, emπίπτουν στα άμεσα ενδιαφέροντα της Εκκλησίας του Χριστού!

Συμπεράσματα

Όλες οι ιατρικώς Ανορθόδοξες Θεραπευτικές Μέθοδοι (ΑΝ.ΘΕ.Μ.) ενεργούν με την «κοσμική» ή «συμπαντική» ενεργειακή δύναμη. **Η οποία «δύναμη» αναφέρεται με διάφορα ονόματα, ανά τον κόσμο. Μεταξύ δε αυτών ως: Πράνα από τους Ινδουϊστές, Vis Vitalis ή Ζωϊκή Ενέργεια ή Ζωτική Δύναμη από τους Ομοιοπαθητικούς, Αιθερική ενέργεια ή Βιοενέργεια από τους Βιταλιστές, ως Παγκόσμια Συνείδηση και με διάφορα άλλα ονόματα από άλλους, ανά τον κόσμο. Ως «το Όλον» δε, από τους Ινδουϊστές. Από αυτό το «Όλον», αυτοχαρακτηρίζονται ως «ολιστικές» και όλες αυτές οι «θεραπευτικές».**
Η δύναμη αυτή, όπως υποστηρίζουν, είναι πανταχού παρούσα, ως η «άπειρη σοφία της Φύσης». Η, με άλλη διατύπωση, ως μία θεότητα απρόσωπη, ακαθόριστη, απροσδιόριστη, **η οποία και διαχέεται παντού:** στη φύση, στα άστρα, στους ανθρώπους, στα ζώα, στα φυτά, στα πράγματα, σε κάθε τι το υλικό. **Πρόκειται δηλαδή για δοξασίες σαφώς πανθεϊστικές, εκείνες των Ανατολικών Θρησκειών, του Βουδδισμού, του Βραχμανισμού, διαφόρων άλλων και περισσότερο του Ινδουϊσμού, με τις «μυστικιστικές», τις «παγανιστικές», τις «αποκρυφιστικές», τις «μανιχαϊστικές», και διάφορες άλλες παραδοχές.**
Συνεπώς, όλες οι αναφερόμενες ως «εναλλακτικές, ή συμπληρωματικές, ή αναπληρωματικές και παραδοσιακές θεραπευτικές μέθοδοι», είναι όλες τους ΑΝΟΡΘΟΔΟΞΕΣ και για τη Χριστιανική Θρησκεία και Πίστη.

Επιστημονικώς:

Ο Ιατρικός Σύλλογος Αθηνών (Ι.Σ.Α.) έχει θεσπίσει την ΕΠΙ.ΜΕΛ.Ε. (Επιτροπή Μελετών και Επικοινωνίας) για την «έγκυρη και υπεύθυνη ενημέρωση του κοινού σε θέματα υγείας». **Ανέθεσε δε, σε τριμελή επιτροπή (μέλος της οποίας και ο γράφων το παρόν) τη μελέτη του θέματος: «Ομοιοπαθητική, Βελονισμός και άλλες Ενεργειακές Θεραπευτικές Μέθοδοι».** Η Εισηγητική Έκθεση της εμπειριστατωμένης αυτής μελέτης, με αναδίφηση και όλης της προσιτής παγκόσμιας βιβλιογραφίας, **κατετέθη στον Ι.Σ.Α. στις 3 Δεκεμβρίου 1997. Ο Ι.Σ.Α. προώθησε το θέμα στις αρμόδιες Υπηρεσίες της Πολιτείας.** Διότι η Πολιτεία είναι εκείνη η οποία νομοθετεί για την προστασία της υγείας των πολιτών της.

Εκκλησιαστικώς:

Η Διοίκηση της Εκκλησίας της Ελλάδος, η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος (Ι.Σ.Ε.Ε.) και η Ιερά Ύψιστη Σύνοδος της Ιεραρχίας (Ι.Σ.Ι.) της Εκκλησίας μας, φέρουν την ευθύνη της κατάλληλης πληροφόρησης για την περιφρούρηση της ψυχικής και

**πνευματικής υγείας του ποιμνίου της Εκκλησίας του Χριστού. Το «πώς»,
είναι της αποκλειστικής αρμοδιότητάς της. Πάντως «οι καιροί (πλέον) ου μενετοί».**

Σημειώσεις

1 Παρουσιάστηκε από το ραδιοφωνικό σταθμό της Εκκλησίας της Ελλάδος, στις 21.11.2005, στα πλαίσια του προγράμματος «Ιατροκοινωνικά Θέματα». Κατετέθη ως Εισήγηση στην Ειδική Συνοδική Επιτροπή επί Ειδικών Ποιμαντικών Θεμάτων και Καταστάσεων της Ι.Σ.Ε.Ε. στις 28.11.2005.